

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (10)

Luați făină!

John Thomas Mawson

© SoundWords, Online începând de la: 01.10.2018, Actualizat: 01.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 4.39-41

2 Împărați 4.39-41: Unul din ei a ieșit pe câmp să culeagă verdețuri; a găsit viță sălbatică și a cules din ea curcubețe sălbatică, până și-a umplut haina. Când s-a întors, le-a tăiat în bucăți în oala cu ciorbă, căci nu le cunoștea. Au dat oamenilor acelora să mănânce. Dar, cum au mâncat din ciorba aceea, au strigat: „Omule al lui Dumnezeu, moartea este în oală!” Și n-au putut să mănânce. Elisei a zis: „Luați făină.” A aruncat făină în oală, și a zis: „Dă oamenilor acestora să mănânce.” Și nu mai era nimic vătămător în oală.

Cum sunt respinse lucrările firii pământești, și cum viața ia locul morții.

Este așa de comod pentru noi să gândim, că putem să facem numai ce ne place și că suntem îndreptățiți să luăm decizii fără să ținem seama de alții. Este firea pământească rea din noi, care acționează după acest principiu deosebit de stricat și în felul acesta slujește legii păcatului. Căci aceasta nu este numai indiferentă față de bunăstarea altora, ci ea nici nu se supune lui Dumnezeu. Este dușmănie împotriva lui Dumnezeu, »nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună« (Romani 8.7). Așa cum am văzut deja, firea pământească se aseamănă cu o viță sălbatică, din care un fiu neștiutor al prorocilor a cules curcubețe sălbatică și și-a umplut poala hainei cu ele. Dacă tolerăm aceasta, sau căutăm chiar să o îmbunătățim, poalele hainelor noastre se vor umple de asemenea cu necazuri și rușine cu privire la fructele lor ucigătoare; și cât de îngrozitoare sunt aceste fructe! Unele sunt enumerate în Galateni 5.19-21: »curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmibuările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea.« Aceste lucruri s-ar putea să nu ne apară imediat ca fiind demne de urât, dar toate sunt lucrări ale firii pământești. Da, cearta, altercația și invidia sunt la fel ca și curvia, certurile de partide și uciderile. Stricăciunea și moartea merg totdeauna pe urmele lor și ajung nu numai pe cei ce fac una din ele, și care trebuie să culeagă ce au semănat, pentru că Dumnezeu nu se lasă batjocorit, ci și pe mulți din aceia care sunt în legătură cu aceste lucruri, cu toate că ei aparțin trupului lui Hristos. De aceea suntem atenționați: »Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea.« (Evrei 12.14-15)

Dacă acești fiii ai prorocilor ar fi fost cu toții înțelepți, ar fi acționat corect, spre binele tuturor, dar prin neștiința unuia și prin nebunia tuturor, mâncarea, care trebuia să-i hrănească pe toți, amenința să producă pagube incalculabile pentru fiecare din ei. Au pus otravă în mâncare și au stricat-o, și ei nu aveau nici un antidot pentru ceea ce au făcut. Dar în acest punct le-a venit înțelepciunea înapoi. Au strigat la Elisei, omul lui Dumnezeu, și prin faptul că au făcut aceasta, au adus nevoia lor în prezența puterii lui Dumnezeu, care a lucrat prin el în favoarea lor.

Aici ne este prezentat clar drumul înțelepciunii în timpuri cu probleme și necazuri. Domnul este locul nostru de scăpare din orice strâmtorare. Dacă ne gândim, că copiii lui Dumnezeu sunt responsabili pentru respectarea adevărului și fiecare contribuie la zidirea spirituală a celuilalt,

cu toate acestea zilele noastre nu sunt mai bune decât cele dinaintea noastră. De la început și pe parcursul secolelor, senzualitatea și greșeala au caracterizat drumul bisericii. Dacă istoria bisericii ar fi scrisă de degetul lui Dumnezeu pentru noi, ce lectură deprimantă ar fi aceasta pentru noi. Au fost timpuri, când firea pământescă a trecut în mod deosebit pe prim plan, așa că a zguduit chiar și conștiința naturală. Dar atunci când și unde a apărut aceasta, era numai o apariție bolnăvicioasă, care arăta starea generală, un fruct al viței sălbatice, căreia i s-a permis să crească în grădina lui Dumnezeu spre rușinea tuturor. Istoria se repetă în zilele noastre, și greșeala noastră este mai puțin scuzabilă decât orice greșeală de odinioară.

Dar Domnul nu S-a schimbat, și El nu poate greși. El a fost totdeauna locul de refugiu pentru sfinții Săi, când au avut parte de zile rele; și El este și astăzi tot așa. Dar greșeala trebuie recunoscută și problema trebuie făcută cunoscută, și aceasta înseamnă să renunțăm la mândria noastră. Deseori am gândit, când am simțit, că moartea era în oală, că prin aplicarea așa numitor principii, cu care ne lăudam, va schimba direcția problemei spre viață, că printr-o acțiune bisericească am putea să îndreptăm lucrurile și să îmbunătățim ce era greșit și rău. Deseori însă era numai o încercare de a îmbunătăți firea pământescă cu ajutorul firii pământesti, căci nu era felul de fire pământescă pe care noi o favorizam. Prin aceasta rătăcirea a devenit și mai mare, iar răul s-a mărit foarte mult. În felul acesta am evitat o cercetare mai amănunțită a noastră și ne-am păstrat mândria și aroganța. Nu am atins ținta, nu am mers la rădăcina lucrurilor ca să o smulgem, să mărturisim răul și să-l înlăturăm. Să ne dea Domnul har, să simțim aceasta și s-o condamnăm, ca să fim curățiți de orice necurăție, să ne păzim de indiferența crescândă față de starea lucrurilor, așa cum ea domnește astăzi printre copiii lui Dumnezeu, și să nu cădem niciodată în credința în soarta neschimbabilă, care zice: „Ce este, așa trebuie să fie, Domnul a permis să fie așa; pentru cazul acesta nu există remediu.” Să fim destul de sinceri, să nu facem nici o încercare de a ascunde problema noastră de ochii Domnului, ci dimpotrivă, cu lacrimi să-I spunem totul, cât de mult simțim că »moartea este în oală!«

Remediul lui Elisei nu trebuie căutat departe. El spune: »Luați făină!« Și el a aruncat-o în oală și a zis: »Dă oamenilor acestora să mănânce.« Cu siguranță nu trebuie să ne gândim mult, ca să aplicăm această întâmplare la situația noastră, ea ne arată într-un mod foarte simplu, că Elisei a cerut făină și el a aruncat-o ca mijloc de vindecare în oală; nu sare, ca la apele de la Ierihon. Aceasta ne conduce gândurile înapoi la jertfele levitice, una dintre ele fiind jertfa de mâncare (Leviticul 2). Aceasta consta din floare de făină, care era o imagine a vieții lui Isus pe pământ.

Tot harul divin strălucea în chip desăvârșit din viața Sa omenească, căci în toate lucrurile El era ceea ce își dorea inima lui Dumnezeu, ca El să fie. Sunt două aspecte, asupra cărora Duhul Sfânt ne îndreaptă atenția în mod deosebit, ca să ne ajute: smerenia Lui și ascultarea Lui. Ele ne sunt prezentate minunat în epistola către Filipeni 2.5-8. »Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.«

Acesta este Hristos ca jertfă de mâncare și El ne este prezentat cu aceste semne

caracteristice, ca să-L admirăm, să-L adorăm și să-L imităm. Cu toate că în Persoana Sa era Dumnezeu cel veșnic, nu a disprețuit trupul fecioarei și acea naștere umilă în staulul de la Betleem. El S-a dezbrăcat pe Sine. Cu toate că știa, că Tatăl »I-a dat toate lucrurile în mâini«, a suportat fără ură ascunsă disprețul din partea poporului. În timp ce ucenicii lui se certau, cine dintre ei să fie cel mai mare, Domnul și Stăpânul lor S-a aplecat să le spele picioarele. El nu a căutat onoare, nici un Nume pentru Sine. Bucuria Lui era să facă voia Tatălui Său și să slujească celor mai slabi și celor repudiați. De aceea drumul Lui L-a condus numai spre cruce, cu toate înjosirile ei și batjocura inegalabilă. El a știut de la început, că acesta va fi sfârșitul, dar nu a murmurat. Ascultarea L-a dus pe acest drum, dar smerenia Lui a fost tot așa de desăvârșită, ca și ascultarea, așa că nici un gând, ca să-și facă un Nume, sau vreo întrebare cu privire la corectitudinea drumului Lui, nu l-au cuprins gândurile. Era voia lui Dumnezeu, și El se desfăta în ea.

În Filipi au început vițele sălbatice ale firii pământești să dea la iveală roadele amare ale mândriei și la despărțiri. Mândria nu ieșise așa de mult în evidență, ca în alte Adunări cărora le-a scris apostolul Pavel, dar moartea lucra, și ochiul lui ager a descoperit aceasta. Ca să oprească dezvoltarea acestei apariții de boală ucigătoare, și să se opună acțiunii ei distrugătoare, le-a prezentat pe Hristos în felul acesta. Făina a fost aruncată în oală.

Acesta este cel mai mare mijloc de vindecare. Prin aceasta se aduce la lumină răutatea oricărei lucrări a firii pământești. Orice mândrie va fi respinsă în prezența acelei vieți smerite, care a fost trăită așa de blând, și dacă în noi este gândul, care era și în Hristos Isus, atunci vom umbla în har unii față de alții și în ascultare de Dumnezeu. În starea de smerenie vom privi pe ceilalți mai presus de noi înșine, și în smerenie și ascultare ne vom duce până la capăt mântuirea noastră. Mai poate fi ceartă și invidie între copiii lui Dumnezeu, dacă în ei este acest fel de gândire? Dar aceasta este numai atunci posibil, când în oală a fost aruncată făina; numai când vom mânca această mâncare care întreține viața.

Răul, oriunde s-ar arăta el, nu trebuie trecut cu vederea, și lucrările firii pământești nu trebuie să rămână nejudicate. Dar nu se poate exercita judecata adevărată, decât numai în prezența desăvârșirii lui Hristos și a crucii Lui. Acolo răul nu apare mai puțin rău, dar vom vedea nu numai cum ne strică bunul nostru spiritual, ci și cum apare el înaintea lui Dumnezeu. Cât de mare este atunci înviorarea de a te îndepărta de rău și venirea la Hristos.

Duhul Sfânt este totdeauna gata să umple gândurile noastre cu Hristos, și de când El este adevărata hrană pentru fiecare sfânt, găsim unitatea și părtășia practică, prin aceea că ne hrănim cu El. Nu numai părtășie unii cu alții, ci și părtășie cu Dumnezeu, căci El este pâinea lui Dumnezeu. »Și nu mai era nimic vătămător în oală.«

Dar să observăm zala următoare a lanțului: »A venit un om din Baal-Șalișa. A adus pâine din cele dintâi roade omului lui Dumnezeu, și anume douăzeci de pâini de orz, și spice noi în sac. Elisei a zis: „Dă oamenilor acestora să mănânce.”« Este foarte interesant, că această întâmplare urmează după îndepărtarea otravei și a morții din marea oală. Ea este tot așa plină de învățătură, pe cât este de interesantă. Cele dintâi roade erau partea lui Dumnezeu, dar Israelul decăzut a uitat drepturile lui Dumnezeu și a nesocotit Legea Lui (Leviticul 23). Aceasta a fost cauza principală a foametei din țară. Dar omul din Baal-Șalișa nu a uitat, după cum o

dovedește darul adus omului lui Dumnezeu. Această jertfă a celor dintâi roade, care erau pentru Dumnezeu, vorbește simbolic despre valoarea deosebită pe care o are înaintea Lui jertfa de laudă, aceasta este «rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui» (Evrei 13.15). Însă această jertfă spirituală va lipsi cu siguranță acolo unde viața este otrăvită prin lucrurile rele ale firii pământești, prin curcubețele sălbatice, despre care am vorbit. Dacă un copil al lui Dumnezeu, sau o comunitate a copiilor lui Dumnezeu, dorește să aducă lui Dumnezeu aceste jertfe spirituale prețioase, atunci firea pământească trebuie să facă loc blândeței și smereniei lui Hristos. Numai dacă am îndepărtat »orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate« și în locul lor avem »o inimă plină de îndurare, bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă răbdare, îngăduință și iertare«, Domnul poate să aibe locul Lui și partea Lui. Atunci suntem liberi să-L privim, și Duhul Sfânt poate să ne umple cu adorare pentru El. Și fiind plini de Duhul Sfânt putem să vorbim între noi cu Psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, să cântăm și să aducem din toată inima laudă Domnului (Efeseni 5.18-20).

Dar mai este o zală în acest lanț, care ne arată inima Domnului. Și Elisei a zis: »"Dă oamenilor acestora să mănânce." Slujitorul său a răspuns: „Cum pot să dau din ele la o sută de inși?" Dar Elisei a zis: „Dă oamenilor să mănânce, căci așa vorbește Domnul; „Vor mânca, și va mai rămânea." Atunci le-a pus pâinile înainte; și au mâncat și le-a mai rămas, după Cuvântul Domnului.« Tot ce aducem Domnului în adorare și în cântarea de laudă, El ne dă înapoi ca o mare binecuvântare, care pentru mulți este din belșug. Dacă Îi dăm ce Îi suntem datori, belșugul unei inimi vesele și adoratoare, cu siguranță sufletele noastre vor fi hrănite și zidite duhovnicește. Adevărata cântare de laudă adusă Lui va sluji totdeauna la zidirea noastră spirituală. Va trebui să fie așa, ca la oamenii care stăteau înaintea lui Elisei și au mâncat cele dintâi roade, care i-au fost aduse lui. Slujitorul nu a prețuit destul aceste cele dintâi roade; în ochii lui erau numai o masă săracă pentru o mulțime așa de mare de oameni flămânzi. Din păcate este o stare generală, să minimalizăm ceea ce Îi datorăm Domnului. Se gândește, că trebuie să îngrijești de tine însuși, să atragi poporul prin distracții, muzică, discursuri, precum și prin îmbrăcarea de haine festive, și există părerea, că a lăuda pe Domnul are mică importanță. Creștinătatea organizată este preocupată în mod deosebit să placă poporului, în loc să se preocupe să respecte Cuvântul Domnului și să nu disprețuiască Numele Lui. Duhul Sfânt este întristat, sau stins, și Casa lui Dumnezeu nu este prevăzută cu mâncarea adevărată.

Dar acolo unde drepturile lui Hristos sunt respectate, și unde El este iubit, onorat și adorat, și El este subiectul preocupării inimilor celor ce sunt ai Lui și al laudelor lor, foamea sufletului va fi potolită. Acesta va fi cazul, cu toate că oamenii firești și lumești vor disprețui aceste lucruri, care sunt așa de prețioase pentru Hristos. El multiplică grija Lui față de ei. Poporul Lui mănâncă și mai rămâne. Sufletele lor se satură și din plinătatea inimii pot să dea spre binele altora, așa cum au făcut acei ucenici fericiți de odinioară, care s-au dus să predice Evanghelia.

Tradus de la: [Erlebnisse mit dem Propheten Elisa \(10\)](#)

Titlul original: „So holet Mehl her!“ Wie die Werke des Fleisches zurückgewiesen und Leben den Platz des Todes einnimmt“

din seria de articole: „Befreiende Gnade wie sie in den Worten und Wegen des Propheten Elisa vor uns gebracht

wird“

din periodicul lunar *Der Dienst des Wortes*, Ediția 12, 1934, pag. 1–9

Traducere: Ion Simionescu